

บทที่ ๒

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุด ความสุขของกะทิ โดย
งามพรรณ เวชชาชีวะ ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

๒.๑ ความรู้เกี่ยวกับนวนิยาย

๒.๑.๑ ความหมายของนวนิยาย

๒.๑.๒ ลักษณะของนวนิยาย

๒.๑.๓ องค์ประกอบของนวนิยาย

๒.๒ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับนวนิยาย

๒.๒.๑ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย

๒.๒.๒ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดในนวนิยาย

๒.๓ ประวัติและผลงานของ งามพรรณ เวชชาชีวะ

๒.๓.๑ ประวัติของงามพรรณ เวชชาชีวะ

๒.๓.๒ ผลงานของ งามพรรณ เวชชาชีวะ

๒.๔ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๒.๔.๑ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย

๒.๔.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยาย

๒.๔.๓ งานวิจัยเกี่ยวกับงานแปลนวนิยายเรื่อง ความสุขของกะทิ

โดยมีรายละเอียดดังเนื้อหาต่อไปนี้

๒.๑ ความรู้เกี่ยวกับนวนิยาย

๒.๑.๑ ความหมายของนวนิยาย

นวนิยายเป็นงานเขียนประเภทหนึ่งทางวรรณกรรม นับได้ว่าเป็นผลิตภัณฑ์จากสังคม ซึ่ง
ผู้เขียนได้รับรู้ รับเห็น และได้รับอิทธิพลจากสังคม จึงกระตุ้นให้ผู้เขียนสร้างงานเขียนออกมา
เพื่อระบายความรู้สึกความคิดของตนหรือเพื่อน ซึ่งได้สะท้อนสภาพสังคมในยุคนั้น ๆ ให้คนร่วม
สมัยและคนรุ่นหลัง ๆ ได้รู้จัก

มีนักวิชาการหลายคนได้อธิบายความหมายของนวนิยายไว้จำนวนมาก ผู้วิจัยได้รวบรวมสาระสำคัญจากเอกสารต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ (๒๕๔๖: ๕๖๔) อธิบายความหมายของนวนิยายว่า บันเทิงคดีร้อยแก้วขนาดยาวรูปแบบหนึ่ง มีตัวละคร โครงเรื่อง เหตุการณ์ในเรื่อง และสถานที่ ที่ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริง ถ้ามีขนาดสั้นเรียกว่า นวนิยายขนาด

จิตรลดา สุวัตติกุล (๒๕๒๗ : ๓) กล่าวว่า นวนิยายเป็นเรื่องสมมติขึ้นโดยอาศัยพฤติกรรมมนุษย์ในสังคมเป็นพื้นฐานแล้วนำมาปรุงแต่งให้มีความสมจริงยิ่งขึ้น ดังนั้นนวนิยายจึงเป็นงานเขียนหรือเรื่องแต่งที่สมมติขึ้นมา ไม่ใช่เรื่องจริงแต่มีความสมจริงโดยอาศัยกลวิธีการแต่ง เพื่อให้ผู้อ่านมีความรู้สึกเหมือนกับว่าเป็นเรื่องจริง ประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญคือ ตัวละคร การดำเนินเรื่อง ฉากหรือบรรยากาศ แก่นเรื่อง บทสนทนา

รัตน์ชัย สัจพันธ์ (๒๕๒๖ : ๕๐ - ๕๑) ได้กล่าวว่า นวนิยายเป็นเรื่องที่สะท้อนวิถีชีวิตและสังคมปัจจุบัน เป็นเสมือนกระจกเงาบานใหญ่ที่สะท้อนให้รู้จักชีวิต รู้จักสังคม รู้จักมนุษย์ ให้แง่คิดและคลายปัญหาในบางครั้ง

ตรีศิลป์ บุญขจร (๒๕๒๕ : ๑) กล่าวว่า นวนิยายเป็นรูปแบบบันเทิงคดีที่ไทยเราได้รับมาจากตะวันตก และมีลักษณะแตกต่างไปจากบันเทิงคดีที่มีแต่เดิม ปัจจุบันนวนิยายเป็นที่นิยมแพร่หลายอย่างกว้างขวาง จนกลายเป็นบันเทิงคดีสำคัญประเภทหนึ่ง

สุพรรณิ วราทร (๒๕๑๕ : ๑) ให้ความหมายของนวนิยายว่า นวนิยายเป็นวรรณกรรมซึ่งมีความสำคัญต่อสังคมเป็นอย่างยิ่ง เพราะนวนิยายเป็นสื่อในการบันทึกและเผยแพร่มติมหาชน เป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนทัศนคติ แสดงปัญหาสำคัญ ๆ ในสังคมและเสนอเรื่องราวต่าง ๆ เช่นที่เกี่ยวกับชาติ ศาสนา และขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นต้น คำว่านวนิยายในภาษาไทย เป็นคำศัพท์ใหม่ที่ใช้เรียกวรรณกรรมประเภทเรื่องสมมติหรือบันเทิงคดี (Fiction) ที่เป็นร้อยแก้วแบบพรรณนาโวหาร ซึ่งในภาษาไทยแต่เดิมเรียกว่า เรื่องอ่านเล่นหรือเรื่องประโลมโลก

จากความรู้เกี่ยวกับความหมายของนวนิยายที่ผู้รู้ได้กล่าวมาแล้วนั้น สรุปความหมายของนวนิยายได้ว่า นวนิยายเป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่อาศัยจินตนาการเป็นหลัก สร้างขึ้นบนพื้นฐานความเป็นจริงของสังคมและประสบการณ์ของผู้ประพันธ์เป็นสำคัญ โดยมีตัวละคร โครงเรื่อง ฉากและบรรยากาศที่สมจริง สะท้อนภาพต่าง ๆ ของสังคม และสื่อแนวคิดของผู้เขียนที่มีต่อชีวิตมนุษย์และสังคม

๒.๑.๒ ลักษณะของนวนิยาย

ปัจจุบันนี้มีนวนิยายจำนวนมาก มีเนื้อเรื่องต่าง ๆ หลากหลายไปตามกลวิธีการเขียนของผู้ประพันธ์ นวนิยายเหล่านี้มีลักษณะดังต่อไปนี้

อิงอร สุพันธุ์วิช (๒๕๔๗ : ๓) ได้กล่าวว่า “นวนิยาย” เป็นวรรณกรรมที่ได้รับรูปแบบจากตะวันตก มีวิวัฒนาการจากการเล่านิยายซึ่งเป็นพฤติกรรมธรรมชาติของมนุษย์ ลักษณะจำกััดแน่นอนของนวนิยายคือแต่งเป็นร้อยแก้ว มีวิธีการดำเนินเรื่องหลายแบบ ซึ่งผู้แต่งพลิกแพลงได้ตามความถนัดและความพอใจของตน จึงไม่จำเป็นต้องเรียบเรียงเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์ มีการแบ่งแยกกันอย่างเด่นชัดระหว่างสำนวนการบรรยายเรื่องหรือการพรรณนาสิ่งต่าง ๆ กับสำนวนสนทนาซึ่งเหมือนชีวิตจริงในสังคมขณะนั้น ๆ

ธัญญา สังขพันธานนท์ (๒๕๓๕ : ๑๖๑) กล่าวว่า นวนิยายมีรูปแบบน่าสนใจ เพราะผู้ประพันธ์มีจินตนาการสร้างสรรค์เรื่องราวให้สนุกสนานและน่าติดตาม นวนิยายจึงมีลักษณะของการสมมุติหรือเรื่องแต่ง (Fiction) อาจเรียกได้ว่าเป็น “วรรณกรรมแห่งจินตนาการ” (Imaginative Literature) เพราะเป็นเรื่องที่อาศัยจินตนาการ ซึ่งมีพื้นฐานมาจากความเป็นจริงเกี่ยวกับโลกและชีวิตมนุษย์ของผู้ประพันธ์เป็นสำคัญ นวนิยายจึงเป็นเรื่องราวที่ผู้ประพันธ์จำลองมาจากชีวิตจริง

กานจนา วิชญาปกรณ์ (๒๕๓๗ : ๑๒) ได้กล่าวถึงลักษณะของนวนิยายไว้ว่า นวนิยายเป็นเรื่องสมมุติ (Fiction) ประเภทร้อยแก้วขนาดยาว ซึ่งเล่าเหตุการณ์เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ในสังคม แม้จะเป็นเพียงเรื่องสมมุติแต่ก็มีความสมจริงที่มาจากกรวางลักษณะของตัวละคร เหตุผลที่เกิดขึ้นกับตัวละคร พฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดที่ตัวละครแสดงออกมาเมื่อพบปัญหาหรือเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ จากเค้าความจริงที่พบเห็นอยู่ในชีวิตประจำวัน ความสมจริงของนวนิยายนี้จะปรากฏจากการรับรู้และรับรสของผู้อ่านคือ ผู้อ่านจะเกิดอารมณ์สะเทือนใจล้อยตามตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่องราวกับผู้อ่านประสบการณ์นั้นด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า นวนิยายเป็นงานเขียนประเภทร้อยแก้วที่อาศัยจินตนาการสมมุติขึ้นมาซึ่งมีพื้นฐานมาจากความเป็นจริง เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและให้ความรู้ต่าง ๆ ลักษณะของนวนิยายทำให้นวนิยายแตกต่างจากงานเขียนอื่น ๆ และได้รับความนิยมจากผู้อ่าน

๒.๑.๓ องค์ประกอบของนวนิยาย

การศึกษาวิเคราะห์หรือวิจารณ์นวนิยายจะศึกษาองค์ประกอบของนวนิยายเป็นสำคัญ ดังมีนักวิชาการได้อธิบายองค์ประกอบนวนิยายไว้ดังต่อไปนี้

สมพร มั่นตะสูตร (๒๕๒๕ : ๕๖) กล่าวเกี่ยวกับองค์ประกอบของนวนิยายว่า ประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากหรือบรรยากาศ ทัศนคติของผู้ประพันธ์และทำนองแต่ง

ประทีป เหมือนนิล (๒๕๑๕ : ๕๖) กล่าวถึงองค์ประกอบของนวนิยายว่า ประกอบด้วย ๔ องค์ประกอบ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และบทสนทนา

วิทย์ ศิวะศรียานนท์ (๒๕๓๑ : ๕๕) แบ่งองค์ประกอบของนวนิยายไว้ ๔ องค์ประกอบคือ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา และโลกทัศน์

ธวัช ปุณโณทก (๒๕๒๗ : ๑๔๒ - ๑๔๖) กล่าวถึงองค์ประกอบของนวนิยายไว้ ๕ ประการ คือ เนื้อเรื่อง ฉาก ความคิดเห็นของผู้แต่ง การสร้างตัวละคร และการปิดเรื่อง

สายทิพย์ นุกุลกิจ (๒๕๔๓ : ๑๐๐ - ๑๑๒) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายว่า ประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ ดังนี้

๑. แก่นเรื่อง คือ ทรนสนะที่ผู้แต่งมีต่อชีวิต หรือสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ
๒. โครงเรื่อง คือ เหตุการณ์ชุดหนึ่งที่เกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน กล่าวโดยสรุปคือ กลวิธีการเชื่อมโยงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องให้ดำเนินต่อเนื่องกันเป็นเรื่องราวอย่างมีเหตุผล ตั้งแต่ต้นไปจนถึงจุดจบของเรื่อง และให้เกิดผลตามมาจากความมุ่งหวังของผู้แต่ง มีส่วนประกอบคือการเปิดเรื่อง การผูกปม การหน่วงเรื่อง จุดสุดยอด การคลายปม และการปิดเรื่อง
๓. ตัวละคร ตัวละครคือบุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่อง คือ ผู้มีบทบาทในเนื้อเรื่อง หรือผู้ทำให้เรื่องเคลื่อนไหวดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง
๔. บทสนทนา คือ คำพูดของตัวละครที่ใช้โต้ตอบกันในเรื่อง
๕. ฉาก คือ สถานที่ เวลา และสภาพแวดล้อมทุกอย่างที่ปรากฏในเรื่องด้วย เพื่อบอกให้ทราบว่าตัวละครกำลังแสดงบทบาทในชีวิตของเขา ในสิ่งแวดล้อมอย่างไร
๖. บรรยากาศ คือ ที่ทำหรือทัศนคติของผู้อ่านที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามผู้แต่งจะชักพาไป เช่น เศร้าหมอง กราดเกรี้ยว ขมขื่น เยาะหยัน หรือขบขัน เป็นต้น

สรุปได้ว่า นักวิชาการมีแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของนวนิยายคล้ายคลึงกัน โดยมีรายละเอียดแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม องค์ประกอบสำคัญที่สอดคล้องเหมือนกัน ประกอบด้วย โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากหรือบรรยากาศ และแนวคิดสำคัญหรือทรนสนะของผู้เขียน

๒.๒ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับนวนิยาย

การศึกษาวิเคราะห์นวนิยาย มีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง มีสาระสำคัญดังนี้

๒.๒.๑ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเขียนที่เป็นส่วนสำคัญในการวิเคราะห์นวนิยายครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมดังต่อไปนี้

กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๔๓ : ๑๑๖ - ๑๒๒) กล่าวเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งที่นิยมใช้กันทั่วไปว่ามี ๓ วิธี ได้แก่

๑. กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง เช่น ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่อง ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่องของตนเอง ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า หรือผู้แต่งเลือกผู้เล่าเรื่องหลายแบบผสมกัน

๒. กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง รวมถึงฉาก มีหลากหลายวิธี ดังเช่น เล่าเรื่องตามปฏิทิน เล่าเรื่องย้อนต้น (Flash Back) เรื่องอาจเกิดขึ้นในตอนใดของเรื่องก็ได้ แต่มีวิธีการเล่าเรื่องย้อนต้นสลับไปมากับเรื่องในปัจจุบัน เล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกันไปมา การผูกเรื่องให้น่าสนใจด้วยการสร้างความใคร่รู้เรื่องต่อไป การสร้างความขัดแย้งในการดำเนินเรื่อง การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโครงเรื่องใหญ่กับโครงเรื่องย่อย การใช้เหตุบังเอิญหรือเหตุประจวบ การสื่อความคิดตามโลกทัศน์ของผู้แต่งอย่างแจ่มแจ้ง มีสารัตถะของเรื่องที่ชัดเจน การคลี่คลายสารัตถะของเรื่องไปตามลำดับขั้นตอนต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพจนจบเรื่อง การใช้สัญลักษณ์ และบุคลาธิษฐาน และการจบอย่างประทับใจ

๓. กลวิธีเกี่ยวกับการสร้างตัวละครในเรื่อง มีหลากหลายวิธี เช่น ให้ความสำคัญแก่ตัวละคร ถือว่าตัวละครเป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง เน้นเนื้อเรื่อง ตัวละครมีบทบาทไปตามเนื้อเรื่อง ใช้กลวิธีกระแสดิจประหวัด เป็นการใช้ความคิดของตัวละครเป็นเนื้อเรื่อง การสร้างตัวละครให้สมจริง โดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และความเป็นจริงในชีวิต การสร้างตัวละครแบบหนึ่งจริง มีลักษณะเกินจากปกติมนุษย์ การสร้างตัวละครแบบร่างภาพ (Sketch) บรรยายลักษณะและเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับตัวละครอย่างละเอียดหลายแง่มุม แต่ไม่มีการดำเนินเรื่องอย่างใดในตอนนั้น และการบรรยายแบบแนบ เป็นวิธีการตรงกันข้ามกับแบบร่างภาพ การบรรยายแบบแนบนี้ผู้อ่านจะเข้าใจและรู้จักตัวละครได้เอง

วิภา กงกะนันท์ (๒๕๓๓ : ๖๕ - ๑๐๓) อธิบายว่า การศึกษาวิธีการเขียนจะต้องพิจารณาสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. วัตถุดิบ (Material) หมายถึง เรื่องราวต่างๆ ของมนุษย์และสภาพแวดล้อม ทั้งทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม นักเขียนจะนำมาประดิษฐ์ตกแต่งเป็นเรื่องราวขึ้นตามเจตนาของผู้อ่าน

๒. แก่นเรื่อง (Theme) ทำให้ทราบจุดประสงค์ของผู้แต่งและเจตคติที่ผู้แต่งมีต่อวรรณศิลป์ในการประพันธ์เรื่องนั้น ๆ นอกจากนี้ยังทำให้ผู้อ่านรู้ว่าควรจะได้อะไรจากงานประพันธ์นั้นบ้าง

๓. โครงเรื่อง (Plot) พิจารณาวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ ความคิด หรือความรู้ในเรื่องคือการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง

๔. การสร้าง ตัวละคร (Characterization) ต้องพิจารณาด้านต่าง ๆ เช่น การเลือกประเภทของตัวละคร แนวการสร้างตัวละคร และวิธีการสร้างตัวละคร

๕. การสร้างฉาก (Setting) โดยทั่วไปนักเขียนจะสร้างฉากให้มีลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น สร้างให้เหมือนจริง สร้างแบบเหนือจริง เป็นต้น

๖. วิธีการเสนอผลงาน (Presentation) คือ การเสนอผลงานประพันธ์แก่ผู้อ่านด้วยวิธีการต่าง ๆ

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (๒๕๑๗ : ๑๑๕) ได้อธิบายว่า “กลวิธี” อาจเรียก “ลีลา” ก็ได้ คือการกระทำอย่างไรเนื้อเรื่องจึงจะดำเนินไปตามโครงเรื่องที่ผูกไว้และบรรลุความมุ่งหมาย กลวิธีมีหลากหลายอาจเป็นการแบ่งเรื่องเป็นบท ๆ หรือตั้งต้นบทที่หนึ่งด้วยตัวเอกฝ่ายหญิงหรือฝ่ายชาย หรือจะตั้งต้นด้วยตัวที่ไม่ค่อยสำคัญในเรื่อง จะใช้สำนวนภาษาอย่างไร จะใช้ภาษาสละสลวยพรรณนาภาพงาม ๆ ในชนบทหรือจะให้เห็นคนอ่านเห็นภาพที่น่าสังเวช เนื่องมาจากความยากจนของชาวชนบท หรือจะแสดงให้เห็นภาพความสงบ อาจใช้สำนวนเหมือนภาษาพูดตลอดเรื่อง หรือเลือกชีวิตชาวชนบทโดยใช้ฉากเพียงแห่งเดียว ใช้เหตุการณ์ทุกวันเกิดขึ้นในชนบทหรือจะให้เกิดในกรุงและชนบทสลับกันไป จะใช้อารมณ์ขันหรือไม่หรือจะใช้อารมณ์จริงจัง หรือจะแทรกการอภิปรายปรัชญาชีวิตระหว่างพรรณนาชีวิตในชนบท เหล่านี้เป็นกลวิธีที่ผู้แต่งจะต้องกำหนดขอบข่ายของกลวิธีทั้งหมด

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (๒๕๑๑ : ๕ - ๑๔) ได้อธิบายเกี่ยวกับแนวการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายว่า ผู้วิเคราะห์หรือผู้วิจารณ์นวนิยายควรยึดธรรมชาติของนวนิยายเป็นหลัก และอาจพิจารณาหลักเกณฑ์ของประเทศทางตะวันตกบางประการมาใช้เป็นหลักได้บ้างตามความเหมาะสม การวิเคราะห์กลวิธีของผู้แต่งควรพิจารณาสิ่งต่อไปนี้

๑. เนื้อหา ควรวิเคราะห์ในด้านแนวคิด โครงเรื่อง เนื้อเรื่อง ตัวละครในเรื่อง ทรรศนะหรือปรัชญาชีวิตของผู้แต่ง หรือจะเรียกว่าความคิดเห็นของผู้แต่งก็ได้ในแง่การเมือง สังคม จิตวิทยาหรือด้านอื่น ๆ ของชีวิต และฉาก

๒. โครงเรื่อง เหตุการณ์ทั้งหลายที่ทำให้เรื่องดำเนินไป อาจประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลายเรื่องแต่ต้องมีระเบียบ

๓. เนื้อเรื่อง กลวิธีที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องอาจดำเนินตามปฏิทินธรรมชาติ เริ่มด้วยตัวเอกเกิดมาเป็นเด็กหนุ่มสาวแล้วแก่ เริ่มกล่าวถึงปัจฉิมวัยของตัวละครแล้วย้อนกลับไปเล่าถึงปฐมวัย

ดำเนินเรื่องสลับไปมา คืออาจกล่าวถึงเหตุการณ์ในปัจจุบันก่อนย้อนกลับไปกล่าวถึงอดีตแล้วย้อนกลับมาปัจจุบัน และกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่ ผู้แต่งบรรยายเรื่องเอง หรือให้ตัวละครใดตัวหนึ่งบรรยายให้อีกตัวหนึ่งฟัง หรือให้ตัวหนึ่งเขียนจดหมายถึงอีกตัวหนึ่งหรืออาศัยกลวิธีทั้งสามปนกัน

๔. ตัวละคร ผู้ประพันธ์อาจใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการแสดงลักษณะนิสัยของตัวละคร เช่น แสดงโดยอาศัยคำพูดของตัวละครเอง แสดงโดยอาศัยตัวละครอื่นพรรณนาลักษณะ แสดงโดยทางจดหมายของตัวละครนั้นเขียนถึงตัวละครอีกตัวหนึ่ง หรือกล่าวถึงกิริยาอาการ โดยไม่บอกให้ชัดเจนว่าที่ทำเช่นนั้น เพราะมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร และยังมีกลวิธีอื่นๆ อีกหลายประการ

๕. ทรรศนะหรือปรัชญาของผู้ประพันธ์ อาจพิจารณาจากคำพูดของตัวละคร จากวิธีการที่นักประพันธ์บรรยายแสดงความคิดของตนเองออกมาตรง ๆ หรืออาจแฝงไว้ในเหตุการณ์ต่าง ๆ หากเป็นลักษณะแอบแฝงต้องพิจารณามาก จึงจะรู้ว่าผู้ประพันธ์มีความคิดเห็นอย่างไรหรืออาจต้องอ่านหนังสือที่นักประพันธ์คนหนึ่งคนใดแต่งหลายเรื่องแล้วจึงจะรู้

๖. ฉาก อาจารย์อยู่ในเนื้อเรื่องได้ บางครั้งนักประพันธ์จะกล่าวถึงสถานที่ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านโดยไม่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องเลย หรือกล่าวถึงภูมิประเทศที่ใดที่หนึ่งเพียงเพื่อพรรณนาความงดงามของธรรมชาติหรือใช้จังหวัดนั้นหรือตำบลนี้ ด้วยความจำเป็นที่จะแสดงลักษณะนิสัยของตัวละคร นวนิยายบางเรื่องอาศัยฉากเป็นเนื้อเรื่อง

๗. สำนวนภาษา เป็นกลวิธีที่สำคัญมากในการแต่งหนังสือ ผู้แต่งไม่ควรทำตัวปะปนกับตัวละคร ผู้มีฝีมือทางการประพันธ์มักจะสามารถทำให้ตัวละครนั้นแสดงบุคลิกลักษณะได้จากสำนวนที่ตัวละครนั้นใช้

จากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับกลวิธีการเขียนนวนิยายดังกล่าว สรุปได้ว่า กลวิธีการแต่งนวนิยายมีความหลากหลาย ดังนั้น การวิเคราะห์กลวิธีการเขียนจึงควรวิเคราะห์หลาย ๆ ด้าน ในครอบคลุมลักษณะของนวนิยาย โดยรวมแล้วควรจะศึกษาในด้านโครงเรื่อง เนื้อเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ ทรรศนะ การใช้ภาษา เป็นต้น

๒.๒.๒ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดในนวนิยาย

ผู้เขียนมุ่งเสนอความคิด หรือแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีต่อชีวิต มนุษย์ และสังคมของผู้เขียน ผู้เขียนมักจะสอดแทรกในนวนิยายเรื่องนั้น ๆ นักวิชาการได้ให้หลักเกณฑ์การวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายดังนี้

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (๒๕๓๕ : ๗๔) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการวิเคราะห์ทรรศนะแนวคิด หรือปรัชญาของผู้ประพันธ์ว่า เป็นเรื่องที่แลเห็นไม่่ง่ายนัก ยิ่งถ้าหากผู้ประพันธ์ไม่ค่อยมี

ความคิดเห็นของตนเองแน่นอน มีแต่พร่ำ ๆ หรือมีไปตามความนึกคิดของผู้อื่น ยิ่งทำให้แลเห็นทรรศนะในนวนิยายของนักประพันธ์นั้นยากขึ้นไปอีก ดังนั้นในการพิจารณาทรรศนะของนักประพันธ์ เราอาจพิจารณาจากคำพูดของตัวละคร จากวิธีการที่นักประพันธ์บรรยายแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมาตรง ๆ หรือแฝงไว้ในเหตุการณ์ต่าง ๆ หรือตัวละครสองตัวละครสนทนาโต้แย้งกัน หรือนักประพันธ์บางคนก็แอบแฝงไว้ ผู้อ่านจะต้องใช้การพิจารณาอย่างมากจึงจะเข้าใจได้ว่าผู้ประพันธ์มีความเห็นอย่างไร หรืออาจต้องอ่านหนังสือที่นักประพันธ์คนหนึ่งคนใดแต่งหลายเรื่องแล้วจึงจะจับทรรศนะ แนวคิด หรือปรัชญาของผู้ประพันธ์ได้ก็มี

กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๔๓ : ๑๐๕) ได้กล่าวว่า นักเขียนย่อมมองดูโลกและชีวิตมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ กัน และต่างก็มีแนวคิดที่มีต่อโลก ต่อสังคม และต่อชีวิตมนุษย์แตกต่างกัน แนวคิดหรือปรัชญาของนักเขียนจึงมีหลายแนว และต่างก็พยายามถ่ายทอดความคิดหรือปรัชญาต่าง ๆ นั้นในวรรณกรรมที่แต่งขึ้น นอกจากนี้ การศึกษาแนวคิดของผู้แต่งนวนิยายควรวิเคราะห์ดังนี้

๑. แนวคิดนั้นมีลักษณะสมจริงต่อสภาพสังคมและของมนุษย์เพียงใด ทำให้ผู้อ่านเข้าใจมนุษย์และพฤติกรรมของมนุษย์ได้กว้างขวางลึกซึ้งเพียงใด

๒. ผู้แต่งสามารถแสดงลักษณะอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ได้ชัดเจนแจ่มแจ้งหรือคลุมเครือ หรือให้ความเข้าใจยังสับสนไม่ชัดเจนเพียงพอ

๓. แนวคิดขึ้นไปในทางสร้างสรรค์ ส่งเสริมยกระดับจิตใจ หรือตระหนักในอุดมการณ์ของมนุษย์เพียงใด หรือช่วยให้เกิดความเข้าใจในชีวิตและโลกเพียงใด

กระแสรู มัลลิกะมาส (๒๕๒๒ : ๕๒) กล่าวว่า แนวคิดที่ผู้เขียนนำเสนอแก่ผู้อ่านมี ๔ ประการ คือ ความรู้ ความคิด ความเห็น และความสนใจ แนวคิดนั้นแบ่งได้ ๒ ประการ คือ แนวคิดส่วนตัวและแนวคิดสากล ถ้ายังไม่เป็นที่ยอมรับหรือคิดกันทั่วไปแล้วก็ยังคงเป็นแนวคิดส่วนตัวอยู่ แนวคิดส่วนตัวหรือสากล้นั้น โดยปกติมักจะไม่มีใครรู้สึกว่าตนมีแนวคิดนี้อยู่ หากแต่ถ้ามีใครแนะนำใครบอกก็อาจรู้สึกขึ้นมาว่าความจริงตนก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน

สุวรรณ เกรียงไกรเพชร (๒๕๑๔ : ๘) แบ่งแนวคิดออกเป็น ๔ ชนิด ได้แก่

๑. แนวคิดแสดงทรรศนะ คือแนวคิดที่ผู้ประพันธ์มุ่งเสนอ หรือแสดงทรรศนะความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ค่านิยมในสังคม ค่านิยมต่อคุณธรรม และค่านิยมต่อสภาพความเป็นอยู่

๒. แนวคิดแสดงอารมณ์ คือแนวคิดที่ผู้ประพันธ์มุ่งแสดงอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร เช่น ความรัก ความแค้น ความกลัว ความอิจฉาริษยา ความกลัว ความแค้น ความหวัง ความเกลียดชัง เป็นต้น ซึ่งผู้ประพันธ์มุ่งเสนอให้แก่ผู้อ่านหรือต้องการให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามตัวละครในเรื่อง

๓. แนวคิดแสดงพฤติกรรม คือแนวคิดที่ผู้ประพันธ์มุ่งเสนอพฤติกรรมของตัวละคร และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่องจะเป็นส่วนสำคัญของเรื่อง อาจเกิดขึ้นจากการคลี่คลายมาจากทรรสนะต่อค่านิยมหรือคุณธรรม เช่น ทรรสนะต่อคุณธรรมในเรื่องความกตัญญูรู้คุณ ก่อให้เกิดพฤติกรรมของตัวละครที่แสดงกตเวทิตี คือการตอบแทนบุญคุณ หรือความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ เช่น ความรู้สึกหึงหวงอย่างรุนแรง อารมณ์เหงาว่าเหว อันเป็นพื้นฐานของตัวละครที่จะแสดงออกมา

๔. แนวคิดแสดงภาพและเหตุการณ์ต่างๆ เช่น เหตุการณ์บางตอนของชีวิต เป็นต้น

สุพรรณิ วราทร (๒๕๑๕ : ๗) อธิบายความหมายของแนวคิดว่า ความหมายถึงทัศนคติของผู้ประพันธ์ ได้แก่ ทรรสนะโดยทั่วไปของผู้ประพันธ์ และความคิดเห็นของเขาในเรื่องต่างๆ ที่แสดงออกในนวนิยายเรื่องนั้น ๆ ซึ่งอาจเป็นการสนับสนุนเห็นอกเห็นใจหรือคัดค้าน ในอีกด้านหนึ่งหมายถึงตัวผู้เล่าเรื่อง กล่าวคือ เหตุการณ์และพฤติกรรมในเรื่องนั้นได้ถูกนำเสนอแก่ผู้อ่านโดยผ่านสายตาและทรรสนะของผู้แต่งหรือตัวละครใด

สรุปได้ว่า แนวคิดที่ผู้เขียนถ่ายทอดผ่านนวนิยายนั้น เสมือนเป็นกระจกที่สะท้อนให้ภาพสังคมต่าง ๆ เนื่องจากแนวคิดนั้น ๆ โดยส่วนมากจะเป็นความเห็นที่ผู้เขียนมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสังคม และอยากจะทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ด้วยโดยผ่านงานเขียนชิ้นนั้น ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นปัญหาต่าง ๆ หรือความงามต่าง ๆ ที่ปรากฏในสังคมจริงชัดเจนมากขึ้น

๒.๓ ประวัติและผลงานของ งามพรรณ เวชชาชีวะ

๒.๓.๑ ประวัติของงามพรรณ เวชชาชีวะ

งามพรรณ เวชชาชีวะ (เจน) เกิดที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ เป็นบุตรของศาสตราจารย์ นายแพทย์อรรถสิทธิ์ และศาสตราจารย์ แพทย์หญิงสดใส เวชชาชีวะ มีพี่สาวหนึ่งคนคือ ศาสตราจารย์ แพทย์หญิงอลิสา วัชรสินธุ์ และมีน้องชายหนึ่งคนคือ อภิศิทธิ์ เวชชาชีวะ

งามพรรณเริ่มการศึกษาระดับอนุบาลที่โรงเรียนอนุบาลยุคลธร ศึกษาต่อระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนกุมาริการ์ณย์และโรงเรียนสามมิตร จบการศึกษาระดับมัธยมตอนต้นและมัธยมตอนปลายจากโรงเรียนสตรีจุลนาคและโรงเรียนศรีวิกรม์ตามลำดับ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ สอบเข้าศึกษาในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นที่หนึ่งของคณะ และได้รับทุนภูมิพล จบการศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกวิชาภาษาฝรั่งเศส (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) พ.ศ. ๒๕๒๘ ก่อนไปศึกษาต่อที่โรงเรียนล่ามและแปลของรัฐบาลเบลเยียม ณ กรุงบรัสเซลส์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้รับประกาศนียบัตรการแปลชั้นสูง (ฝรั่งเศส - อังกฤษ - อิตาลี)

เริ่มทำงานครั้งแรกในตำแหน่งเจ้าหน้าที่แปลของบริษัท มีเดียโฟกัส ก่อนจะเป็นเจ้าของและบรรณาธิการนิตยสาร เพื่อนใหม่ นิตยสารสำหรับเด็กก่อนวัยรุ่น ปัจจุบันเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัท ซิลค์โรดพับบลิเชอร์ เอเยนซี จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทตัวแทนลิขสิทธิ์วรรณกรรมให้นักเขียนและสำนักพิมพ์ทั่วโลก

งามพรรณมีผลงานการแปลจากภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาอิตาลีเป็นภาษาไทยมากกว่า ๒๐ เรื่อง ผลงานตีพิมพ์ล่าสุด ได้แก่ แฮร์รี่ พอตเตอร์ กับถ้วยอัคนี (Harry Potter and the Goblet of Fire by J K Rowling), เดเปอโร รักยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก (The Tale of Despereaux by Kate Dicamillo), มาตาปารี เด็กชายจากดวงดาว (Les petits garçons naissent aussi des 'etoiles by Emmanuel Dongala) และ ตำนานรักกระโจมแดง (The Red Tent by Anita Diamant)

นอกจากนี้ งามพรรณ ยังเป็นผู้บรรยายพิเศษด้านการแปลและลิขสิทธิ์ให้แก่สถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และเป็นกรรมการตัดสินการประกวดนิทานและเรื่องแต่งสำหรับเด็ก

เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้รับเครื่องอิสริยาภรณ์ศิลปะและอักษรศาสตร์ชั้นอัศวิน (Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres) จากกระทรวงวัฒนธรรม ประเทศฝรั่งเศส ในฐานะผู้มีผลงานด้านวรรณกรรมและเผยแพร่วัฒนธรรมฝรั่งเศส

ความสุขของกะทิ เป็นผลงานประพันธ์เล่มแรกของ งามพรรณ จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แพรวเยาวชนและแพรวสำนักพิมพ์ และอนุญาตลิขสิทธิ์ไปแล้ว ๖ ภาษาใน ๗ ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส เยอรมัน ญี่ปุ่น สเปน - คาตาโลเนีย และเกาหลี คณะกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียนประกาศให้ ความสุขของกะทิ ได้รับรางวัลประเททวนิยายประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๘

๒.๓.๒ ผลงานของ งามพรรณ เวชชาชีวะ

๒.๓.๒.๑ งานแปล

งามพรรณมีผลงานแปลจากภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาอิตาลีเป็นภาษาไทยกว่า ๒๐ เรื่อง ผลงานตีพิมพ์ล่าสุด ได้แก่

๑. ภิกษุกับนักปรัชญา
๒. คู่มือธุรกิจลิขสิทธิ์
๓. ค่ายรักและซ็อกโกแลต
๔. แฮร์รี่ พอตเตอร์กับถ้วยอัคนี
๕. หนึ่งปีแสนสุขในโปรวองซ์

๖. ปริศนาบันทึกลับสี่คำ
 ๗. ผมไม่กลัว
 ๘. แสนสุขเสมอในโปรวองษ์
 ๙. มาตาปารี เด็กชายจากดวงดาว
 ๑๐. โนวาเชนโต้
 ๑๑. ไฮดี้
 ๑๒. เคเปอโร รักยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก
 ๑๓. ไหม
 ๑๔. ไร่เลือด
 ๑๕. เมล็ดแครอท
 ๑๖. ดวงตาราชนย์
 ๑๗. ออสการ์กับผู้หญิงเสื้อชมพู
 ๑๘. มหันตภัยใต้พิภพ
 ๑๙. ผจญภัยใต้อูโมงค์
 ๒๐. พิชิตอาทิตย์ใต้บาดาล
 ๒๑. วันศุกร์คู่หูโรบินสัน ครูโซ
 ๒๒. บันทึกรักของซลาตาเด็กหญิงจากซาราเยโว
 ๒๓. ดิ เอเมอร์ลด์ แอตลาส แผนที่มรกตมนตรา
 ๒๔. ชนชาติใต้
 ๒๕. ฆาตกรรมตุ๊กตา
- เป็นต้น
- ๒.๓.๒.๑ งานเขียน

เนื่องจาก งามพรรณ เวชชาชีวะ ยังเป็นนักเขียนที่มีประสบการณ์ในการเขียนไม่นานนัก งานเขียนของ งามพรรณ จึงมีจำนวนไม่มาก ซึ่งมีผู้รวบรวมงานเขียนของงามพรรณไว้แล้ว ได้แก่

๑. ความสุขของกะทิ
๒. ความสุขของกะทิ ตอน ตามหาพระจันทร์
๓. แปดสองสี่
๔. นิยามความรัก/โมงยามกับความรัก
๕. เคียว
๖. ไล่สี่ชีวิต
๗. ความสุขของกะทิ ตอน ในโลกใบเล็ก

๒.๔ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและแนวคิดของนวนิยายมีดังนี้

๒.๔.๑ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย

งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษากลวิธีการแต่งการเขียนหรือกลวิธีการนำเสนอนวนิยายมีดังนี้

มัทนา นาคะบุตร (๒๕๒๓) วิจัยเรื่อง ศิลปะการแต่งผู้ชนะสิบทิศของยาขอบในด้าน ท่วงทำนองแต่งและกลวิธีเสนอเรื่อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศิลปะการแต่ง ผู้ชนะสิบทิศ ของ ยาขอบ ในด้านท่วงทำนองแต่งและกลวิธีเสนอเรื่อง และศึกษาชีวประวัติของ ยาขอบ ในส่วนที่สัมพันธ์กับการประพันธ์ผู้ชนะสิบทิศ ผลการศึกษาในส่วนศิลปะการแต่งผู้ชนะสิบทิศ ในด้านท่วงทำนองแต่งและกลวิธีเสนอเรื่อง พบว่า ด้านการใช้คำ การใช้ประโยค การใช้โวหาร และการบรรยายความ แสดงให้เห็นว่ายาขอบเป็นนักประพันธ์ที่มีความประณีตในการใช้ภาษา อย่างดียิ่ง และท่วงทำนองแต่งด้านภาษาอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของ ยาขอบ เป็นคุณค่าสำคัญของเรื่อง ผู้ชนะสิบทิศ ด้วย ท่วงทำนองแต่งอีกประการหนึ่งคือ ท่วงทำนองที่แสดงปรัชญาและ แนวนิยมในการแต่ง ผู้ชนะสิบทิศ ยาขอบได้ใช้แนวนิยมทางศิลปะการแต่งแบบโรแมนติกนิยม ซึ่งสอดคล้องเป็นอย่างดีกับปรัชญาชีวิตต่าง ๆ ที่ได้นำมากล่าวไว้ การศึกษากลวิธีเสนอเรื่อง ทำให้ ทราบว่า ยาขอบใช้กลวิธีเสนอเรื่องหลายวิธี ทำให้ ผู้ชนะสิบทิศ มีความสมจริงตามนวนิยายอิง ประวัติศาสตร์ และให้ความบันเทิงใจแก่ผู้อ่านโดยอาศัยศิลปะของการแต่งเป็นสำคัญ

เพลินพิศ เทียรณราตร (๒๕๒๕) วิจัยเรื่อง วิเคราะห์ท่วงทำนองแต่งและกลวิธีการแต่งนวนิยายของ สุวรรณี สุคนธา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาท่วงทำนองแต่งนวนิยายของ สุวรรณี สุคนธา และศึกษากลวิธีการแต่งนวนิยายของ สุวรรณี สุคนธา ผลการศึกษาพบว่า สุวรรณี สุคนธา มีท่วงทำนองแต่งที่เรียบง่ายและชัดเจน คำที่ใช้ส่วนมากเป็นคำภาษาปากมากกว่าภาษาเขียนที่เป็นแบบแผน ประโยคที่ใช้มีลักษณะเป็นเอกัตถประโยคมากกว่าประโยคซับซ้อน ภาษาในการบรรยายและพรรณนาความเป็นภาษาง่าย ๆ สั้น ๆ และมักจะมีความคิดเห็นส่วนตัวของ สุวรรณี สุคนธา สอดแทรกด้วยเสมอ ส่วนกลวิธีการแต่ง วิธีการเล่าเรื่องหลายวิธี แต่ที่นิยมใช้มากที่สุดคือ การให้ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเอง รองลงมาคือวิธีการให้ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า และวิธีการเล่าเรื่องแบบ กระแสดิจประหวัด ส่วนการดำเนินเรื่อง นิยมดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาและเหตุการณ์มากกว่าการดำเนินเรื่องย้อนต้น การสร้างฉากมีความสมจริง เพราะ สุวรรณี สุคนธา ใช้สถานที่ที่มีอยู่จริงเป็นฉาก และบรรยายฉากด้วยภาษาที่ประณีตชัดเจน ตัวละครในนวนิยายส่วนใหญ่เป็นตัวละครประเภทหลายลักษณะ พฤติกรรมของตัวละครสอดคล้องกับบุคลิกและสิ่งแวดล้อมของตัวละครอย่างสมเหตุผล สุวรรณี สุคนธา นิยมเสนอตัวละครโดยการบรรยายลักษณะและรายละเอียดของตัว

ละครโดยตรง และยังใช้วิธีเสนอตัวละครโดยการแนะนำให้ผู้อ่านสังเกตจากลักษณะนิสัยของตัวละครเอง ส่วนบทสนทนาของตัวละครมีความเหมาะสมกับบุคลิก ช่วยในการดำเนินเรื่องและยังแสดงลักษณะนิสัยของตัวละครด้วย

วรรณะรัตน์ ไชยวงศ์ (๒๕๕๐) วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและคุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแต่งด้านโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉากสถานที่ มุมมอง และการใช้ภาษาของนวนิยายแปลเกาหลี และศึกษาคุณค่าที่ปรากฏในนวนิยายแปลเกาหลี ผลการศึกษาในด้านกลวิธีการแต่ง พบว่ากลวิธีการสร้างโครงเรื่อง นวนิยายแปลเกาหลีมีการดำเนินโครงเรื่องที่กระชับ มีความกระชับชัดเจนของปมความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับตัวเอง และมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่องจนจบเรื่องด้วยโศกนาฏกรรมเป็นส่วนใหญ่ เป็นลักษณะเด่นของนวนิยายแปลเกาหลี แก่นเรื่อง นวนิยายแปลเกาหลีเสนอแนวคิดเรื่องความรักระหว่างชายหญิงที่เกิดจากความผูกพันและเกิดเป็นรักที่ไม่ได้ครองคู่กันเป็นส่วนใหญ่ กลวิธีการสร้างตัวละครเป็นลักษณะแบบกลมและตัวละครมีความสัมพันธ์เป็นรักที่เส้า กลวิธีการสร้างฉากสถานที่มีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง มีความเหมาะสมกับเหตุการณ์ ทั้งสถานที่จริงและสถานที่สมมติ นอกจากนี้ฉากสถานที่ยังแสดงถึงสภาพความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม และวิถีชีวิตของคนเกาหลี ด้านมุมมองการเล่าเรื่องแบบผสมระหว่างผู้เล่าเรื่องเป็นตัวเอก และผู้รู้แจ้งตลอดทั้งเรื่อง ทำให้เรื่องน่าสนใจ กลวิธีลีลาการเขียน ผู้แปลใช้ถ้อยคำได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและลักษณะนิสัย วยของตัวละคร ใช้ความเปรียบเทียบกับอุปมาโวหารเป็นส่วนใหญ่ทำให้เกิดความรู้สึกที่สะเทือนใจและเห็นภาพได้ชัดเจน ส่วนการใช้ประโยคสามารถให้เข้าใจได้อย่างรวดเร็ว เหมาะสมกับสถานะของตัวละคร ทำให้เรื่องสนุกน่าติดตาม

นิคม กองเพชร (๒๕๔๓) ศึกษาเรื่อง กลวิธีการแต่งนวนิยายของขวัญไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการแต่งนวนิยายของขวัญไทย ในด้านการวางโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างฉากและบรรยากาศ ผลการศึกษาพบว่า ๑) การวิธีการวางโครงเรื่องมีการเปิดเรื่อง ดำเนินเรื่อง โดยสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครมนุษย์กับตัวละครภูตผีปิศาจ และมักจบด้วยการบรรยายฉากและบรรยากาศ และการแสดงนาฏการของตัวละครดำเนินเรื่องโดยการใช้กลวิธีการสร้างความขัดแย้ง กลวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์และกลวิธีการเล่าเรื่อง และปิดเรื่องด้วยความหวานชื่นของตัวละครเป็นส่วนใหญ่ ๒) กลวิธีการสร้างตัวละครมี ๒ ประเภท คือ ตัวละครประเภทมนุษย์ฝ่ายดี ฝ่ายร้าย และตัวละครมนุษย์ที่สามารถแสดงพฤติกรรมที่เหนือวิสัยมนุษย์ ด้านกลวิธีการนำเสนอตัวละคร ผู้แต่งนวนิยายของขวัญไทยทั้ง ๘ เรื่อง นิยมนำเสนอโดยการบรรยายหรือพรรณนาของผู้ประพันธ์และการบอกเล่าผ่านตัวละคร ๓) กลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศ ผู้แต่งใช้กลวิธีการบรรยายฉากและบรรยากาศที่เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เช่น

กิริยาหรืออารมณ์ความรู้สึก กิริยาของสัตว์บางประเภท การใช้สิ่งของเครื่องใช้แทนตัวละครเพื่อสร้างความสมจริง และการสร้างฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ฉากและบรรยากาศมีบทบาทสำคัญต่อกลวิธีการสร้างตัวละครในด้านอารมณ์ความรู้สึกและพฤติกรรมของตัวละครกับกลวิธีการดำเนินเรื่องในด้านการสร้างความขัดแย้ง แสดงให้เห็นความสุขของขวัญ ตื่นเต้น น่าสนใจ เหมาะสมกับเนื้อหาของวรรณกรรมประเภทนี้

เสาวคนธ์ อุปพงษ์ (๒๕๓๗) ศึกษาเรื่อง วิเคราะห์กลวิธีการเขียนนวนิยายของ ประภัสสร เสวิกุล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการเขียนนวนิยายของ ประภัสสร เสวิกุล ในด้านการเสนอเรื่อง การวางโครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากและบรรยากาศ กลวิธีการเล่าเรื่อง และศึกษากลวิธีการเสนอแนวคิดในนวนิยายของ ประภัสสร เสวิกุล ผลการศึกษาพบว่า ประภัสสร เสวิกุล มีกลวิธีในการเขียนนวนิยายที่น่าสนใจทั้งในแง่ของการเสนอเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างบทสนทนา การสร้างฉากและบรรยากาศ ตลอดจนวิธีการเล่าเรื่องที่เหมาะสม แยกย่อย ทำให้เรื่องมีความสนุกสนาน เข้าใจและน่าติดตาม ขณะเดียวกันก็สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคมปัจจุบัน ในด้านกลวิธีการเสนอแนวคิด ประภัสสร เสวิกุล นำแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับชีวิตและสังคมร่วมสมัยมาตีแผ่และนำเสนอเป็นแนวคิดในนวนิยายอย่างหลากหลาย โดยเสนอผ่านกลวิธีที่หลากหลาย เช่น เสนอผ่านทรรศนะของผู้เขียนโดยตรง ผ่านการกระทำของตัวละคร ผ่านผู้เล่าเรื่องและการนำเสนอโดยใช้สัญลักษณ์ ทั้งการเสนอเรื่องและการเสนอแนวคิด ประภัสสร เสวิกุล สามารถทำได้เหมาะสมกลมกลืน ทำให้นวนิยายของ ประภัสสร เสวิกุล แทบทุกเรื่องมีความสัมพันธ์กับทั้งรูปแบบและเนื้อหา และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นวนิยายของนักเขียนผู้นี้ประสบความสำเร็จ ทั้งในด้านคุณภาพและความนิยมจากผู้อ่าน

พรรณนพ ลิกกะ (๒๕๔๑) ศึกษาเรื่อง วิเคราะห์กลวิธีการเขียนและแนวคิดด้านจริยธรรมในนวนิยายของ วาวแพน มุ่งวิเคราะห์กลวิธีการเขียนในนวนิยายของ วาวแพน และวิเคราะห์แนวคิดด้านจริยธรรมในนวนิยายของ วาวแพน ที่สอดแทรกไว้ในนวนิยาย ผลการศึกษาในด้านกลวิธีการเขียน พบว่าวาวแพนใช้กลวิธีการเขียนเรื่องที่น่าสนใจ ด้านโครงเรื่องปรากฏว่าการเปิดเรื่องส่วนใหญ่ใช้วิธีบรรยายลักษณะตัวละครและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร แล้วสร้างปัญหาในการดำเนินเรื่องเป็นตอน ๆ จนเรื่องคลี่คลายลง จึงปิดเรื่องทั้งแบบจบสมบูรณ์ และแบบทิ้งท้ายไว้ให้คิด เพื่อสร้างความหวังในชีวิตต่อไป ด้านการสร้างตัวละคร เน้นลักษณะเด็กที่มีสภาพร่างกายไม่สมบูรณ์ และลักษณะเด็กที่มีครอบครัวไม่สมบูรณ์ ด้านการสร้างฉาก ใช้ฉากสถานที่จริงใกล้ตัวผู้อ่านและฉากในจินตนาการ ด้านบทสนทนาเป็นบทสนทนาที่ช่วยในการดำเนินเรื่องและบทสนทนาที่ช่วยให้รู้จักตัวละคร

สรุปว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการแต่งหรือการเขียนนวนิยายที่ผู้วิจัยรวบรวมมาข้างต้นนี้ มีการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนนวนิยายในด้านต่าง ๆ อย่างละเอียด ครบทุกองค์ประกอบ ทำให้สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางการศึกษากลวิธีการแต่งในวรรณกรรมประเภทนวนิยายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

๒.๔.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยาย

แนวคิด หรือทรรศนะ เป็นสิ่งที่ผู้เขียนมุ่งเสนอหรือแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีต่อชีวิตมนุษย์และสังคมของผู้เขียน ซึ่งมักจะสอดแทรกอยู่ในเรื่องโดยผ่านองค์ประกอบต่าง ๆ มีผู้วิจัยศึกษาเรื่องเกี่ยวกับแนวคิดในนวนิยายไว้จำนวนมาก ผู้วิจัยได้รวบรวมผลงานวิจัยของผู้วิจัยบางส่วนเท่าที่สามารถนำมาเป็นแนวทางการวิจัยเรื่องนี้ ดังต่อไปนี้

ภณิดา จิตนุกูล (๒๕๔๗) ศึกษาเรื่อง วิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการเสนอแนวคิดในเรื่องสั้นและนวนิยายของ ศิลา โคมฉาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการเสนอแนวคิดในเรื่องสั้นและนวนิยายของศิลา โคมฉาย ผลการวิเคราะห์ในด้านแนวคิด พบว่าศิลา โคมฉาย เสนอแนวคิดได้น่าสนใจ เหมาะสมและมีคุณค่าสอดคล้องกับยุคสมัยในสังคมคือแนวคิดเกี่ยวกับสังคม แนวคิดเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมและความเชื่อ และแนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว

ขวัญเนตร ครุฑานุช (๒๕๓๔) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์นวนิยายของ สีฟ้า โดยศึกษาวิเคราะห์ในด้านแนวคิดและกลวิธีการเสนอแนวคิดซึ่งปรากฏในนวนิยายจำนวน ๒๐ เรื่อง ผลการศึกษาปรากฏว่า ๑) นวนิยายของ สีฟ้า มีแนวคิดใหญ่ ๔ ลักษณะ คือ แนวคิดเกี่ยวกับสังคม แนวคิดเกี่ยวกับการเมือง แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว และแนวคิดเกี่ยวกับความรัก ๒) นวนิยายของ สีฟ้า มีแนวคิดย่อย ๕ ลักษณะ คือ แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว แนวคิดเกี่ยวกับการแต่งงาน แนวคิดเกี่ยวกับสังคม แนวคิดเกี่ยวกับความรัก และแนวคิดเกี่ยวกับการเมือง ๓) กลวิธีการเสนอแนวคิดที่ปรากฏในนวนิยายของ สีฟ้า มี ๕ ลักษณะ คือ การเสนอแนวคิดโดยใช้แก่นเรื่องเกี่ยวกับสังคม การเมือง ครอบครัว และความรัก การเสนอแนวคิดโดยใช้กลวิธีการเล่าเรื่อง คือ ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่องโดยตรง ตัวละครสำคัญในเรื่องเป็นผู้เล่า การเล่าเรื่องโดยกระแสดิจประหวัด และการเล่าเรื่องแบบประสม การเสนอแนวคิดโดยผ่านตัวละครมี ๓ ลักษณะ คือผู้แต่งบรรยายลักษณะนิสัยของตัวละครโดยตรง ตัวละครอื่นกล่าวถึงลักษณะนิสัยของตัวละครสำคัญ และสังเกตจากพฤติกรรมของตัวละคร การเสนอแนวคิดโดยใช้บทสนทนา คือ บทสนทนายระหว่างตัวละครสำคัญในเรื่อง บทสนทนายระหว่างตัวละครสำคัญกับตัวละครอื่น และบทสนทนายระหว่างตัวละครอื่นๆ ในเรื่อง การเสนอแนวคิดโดยใช้ฉากมี ๓ ลักษณะ คือ ฉากเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ที่เกิด

เหตุการณ์ในเรื่อง ฉากเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ของคนในสังคม และฉากเกี่ยวกับลักษณะภูมิประเทศ

พิศมร แสงสัตยา (๒๕๔๔) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ห้วงนิยายของ ปิยะพร ศักดิ์เกษม มุ่งศึกษาวิเคราะห์ห้วงนิยายของ ปิยะพร ศักดิ์เกษม จำนวน ๑๐ เรื่องในด้านกลวิธีการแต่งและแนวคิด ผลการศึกษาพบว่า ในด้านแนวคิดผู้เขียนเสนอแนวคิด ๕ ประการ คือแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต พบว่า การดำเนินชีวิตโดยยึดหลักคุณธรรม ให้ความสำคัญกับจิตใจ ดำเนินชีวิตด้วยความเรียบง่าย จะทำให้ได้พบความสุขที่แท้จริง แนวคิดเกี่ยวกับความรักของหนุ่มสาวพบว่าต้องเริ่มต้นอย่างถูกต้อง และเปิดเผยตามขั้นตอนของสังคม แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัวพบว่าสมาชิกภายในครอบครัวอันประกอบด้วยแม่ พ่อ และญาติผู้ใหญ่ มีบทบาทและหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดูและการปลูกฝังทัศนคติที่ดีงามให้กับเด็ก เพื่อให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นบุคคลที่ดีของสังคม แนวคิดเกี่ยวกับสังคมพบว่า สังคมปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นสังคมที่มุ่งเน้นวัตถุ ให้ความสำคัญกับชื่อเสียงเกียรติยศ อำนาจ และความร่ำรวย ทำให้เกิดปัญหาขึ้นในสังคม เช่น ปัญหาการแสวงหาวัตถุโดยไม่คำนึงถึงวิธีการ แนวคิดเกี่ยวกับการเมืองพบว่า นักการเมืองมักจะเห็นแก่ผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้องมากกว่าผลประโยชน์ของประเทศชาติ

ศิริบุรณ์ เกกิงสุข (๒๕๔๓) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ห้วงนิยายของ โชติ ศรีสุวรรณ ที่แต่งในช่วง พ.ศ. ๒๕๒๒ - ๒๕๓๕ จำนวน ๒๔ เรื่อง ในด้านแนวคิดและกลวิธีการแต่ง ผลการศึกษาพบว่า ในด้านแนวคิดผู้เขียนเสนอแนวคิด ๖ ประการ คือ ๑) แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัวพบว่า ครอบครัวไทยทั้งครอบครัวชนบทและในเมืองสมาชิกในครอบครัวมีความผูกพันใกล้ชิดกัน พ่อมีบทบาทสำคัญสุดในครอบครัวต้องดูแลรับผิดชอบอย่างเต็มที่ ๒) แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาพบว่า คนชนบทมีโอกาสด้านการศึกษาน้อยเพราะฐานะยากจน เมื่อจบการศึกษาภาคบังคับและต้องออกมาช่วยกันทำมาหากิน จึงต้องอาศัยการศึกษานอกระบบ และยังมีปัญหาเกี่ยวกับสถานที่เรียนไม่เหมาะสม ครูไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ตลอดจนหลักสูตรไม่เอื้ออำนวยต่อท้องถิ่นมากนัก ๓) แนวคิดเกี่ยวกับสังคมพบว่า วิถีชีวิตของชาวชนบทจะมีความเป็นอยู่เรียบง่ายผูกพันกับธรรมชาติ มีอาชีพเกษตรกรรม ปลูกสร้างบ้าน วัด โรงเรียนอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกันเพื่อความสะดวกในการทำกิจกรรมร่วมกัน คนชนบทมีค่านิยมในคุณธรรมความกตัญญูรู้คุณ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซื่อสัตย์สุจริต อีกทั้งยึดมั่นขนบธรรมเนียมประเพณี ทั้งประเพณีส่วนรวมและประเพณีส่วนบุคคลอย่างเคร่งครัด ๔) แนวคิดเกี่ยวกับเศรษฐกิจในด้านการผลิต ได้ผลิตผลต่ำเพียงพอแก่การบริโภคในครัวเรือนเท่านั้น การปลูกพืชเศรษฐกิจมีน้อยและถูกกดราคาจากพ่อค้าคนกลาง การก่อกวนสินค้านี้มาก ในฤดูแล้งเมื่อว่างจากการทำการเกษตร ชาวชนบทส่วนหนึ่งจะเดินทางไปทำงานต่างถิ่นเพื่อนำเงินมาเลี้ยงดูครอบครัวและยกฐานะตนให้ดีขึ้น ๕) แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม มีความเชื่อทาง

ศาสนาแบบชาวบ้านและเชื่อในอำนาจเหนือธรรมชาติ ๖) แนวคิดเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ในด้านการทดแทนหรือรักษาธรรมชาติให้คงอยู่ ประชาชนทุกฝ่ายต้องมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ งดเว้นการล่าสัตว์ ตัดต้นไม้ ช่วยกันปลูกป่าและคืนสัตว์สู่ป่า ในด้านการรักษาคุลย์แห่งธรรมชาติ ธรรมชาติมีการกำจัดกันเองเพื่อให้คงอยู่อย่างเหมาะสมอยู่แล้ว ในด้านภูมิทัศน์ทางธรรมชาติ ในชนบทภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังมีธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และสวยงาม มีคุณค่าควรแก่การซาบซึ่งประทับใจทั้งยังเป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจ

สุภาณี ขุนรักษ์ (๒๕๔๒) ศึกษาเรื่อง วิเคราะห์แนวคิดในเรื่องสั้นและนวนิยายของพนม นันทพุกษ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวคิดในเรื่องสั้นและนวนิยายของพนม นันทพุกษ์ ผลการศึกษาพบว่า แนวคิดที่ปรากฏในเรื่องสั้นและนวนิยายของพนม นันทพุกษ์เป็นแนวคิดที่น่าสนใจและหลากหลาย มีดังนี้ แนวคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมชนบท แนวคิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม แนวคิดเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง และแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต

มยุรา พรหมอ้วน (๒๕๔๒) ศึกษาเรื่อง แนวคิดเกี่ยวกับสตรีในนวนิยายของนันทนา วีระชน ช่วง พ.ศ. ๒๕๑๗ - ๒๕๒๘ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวความคิดและทรรศนะเกี่ยวกับสตรีในด้านค่านิยม สิทธิและหน้าที่ และศึกษาบทบาทและสถานภาพการดำเนินชีวิตของสตรีด้านครอบครัว การศึกษา เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประพันธ์ได้แสดงแนวคิดค่าค่านิยม การเลี้ยงบุตร สังคม วัฒนธรรม ศาสนา และขนบธรรมเนียมประเพณี มีผลต่อการดำเนินชีวิตของสตรีและเป็นสาเหตุให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางเพศ ส่วนแนวคิดที่เกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของสตรี พบว่าผู้ประพันธ์ส่งเสริมให้สตรีมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องภายในครอบครัวทัดเทียมกับบุรุษ คุณสมบัติความเป็นกุลสตรียังเป็นสิ่งที่สตรีควรปฏิบัติต่อไป สมาชิกในครอบครัวมีความผูกพันกันเช่นเดิม สตรีควรได้รับการศึกษาโดยแสวงหาความรู้และประสบการณ์ให้สูงสุดเท่าที่โอกาสและกำลังสมองจะรับได้ สตรีควรทำงานเพิ่มรายได้ให้แกครอบครัว สามารถบริหารธุรกิจ ให้ประสบผลสำเร็จได้ นอกจากนี้สตรีควรมีบทบาทในการเข้าสังคมช่วยเหลือสังคม และมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองเช่นเดียวกับบุรุษ

จากที่ดังกล่าวเห็นได้ว่า การศึกษาวิเคราะห์แนวคิด หรือทรรศนะที่ผู้เขียนผ่านเนื้อเรื่อง และองค์ประกอบของนวนิยายจะมีแนวคิดที่เกี่ยวกับสังคม การเมืองการปกครอง ประเพณี วัฒนธรรมและความเชื่อ ครอบครัว ความรัก เป็นต้น และยังวิจัยแนวคิดย่อยจากแนวคิดหลัก ๆ ได้หลายด้าน เช่น แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตโดยยึดหลักคุณธรรม ความรักของหนุ่มสาว บทบาทและหน้าที่ของสตรี เป็นต้น ซึ่งทั้งหมดนี้สามารถนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์ได้ถูกต้องและสมบูรณ์

๒.๔.๓ งานวิจัยเกี่ยวกับงานแปลนวนิยายเรื่อง ความสุขของกะทิ

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความสุขของกะทิ ส่วนมากจะวิจัยจากงานแปลเรื่อง ความสุขของกะทิ ในด้านเทคนิคการแปลและการถ่ายทอดวรรณศิลป์และบริบททางวัฒนธรรม และในด้านบทบาทของผู้หญิง ผู้วิจัยได้รวบรวมผลงานวิจัยเกี่ยวกับนวนิยายเรื่อง ความสุขของกะทิ ของนักวิชาการดังต่อไปนี้

วิภาวี วงศ์สุวรรณ วิมลวรรณ อังสุวรรณ และ อารยา เทพรัตน์ (๒๕๕๑) ได้ศึกษาวิเคราะห์ “วิจารณ์วรรณกรรมเยาวชนแปลเรื่อง “The Happiness of Kati” ของ Prudence Borthwick” มีวัตถุประสงค์คือ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ทัศนคติและงานแปล เปรียบเทียบงานแปลกับต้นฉบับ ประเมินงานแปลและประเมินอนาคตของงานแปล ผลการวิจัยพบว่า

ด้านการวิเคราะห์ต้นฉบับ ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความบันเทิงตลอดจนสอดแทรกแง่คิดเกี่ยวกับการมองโลกในแง่ดี โดยใช้ภาษาเรียบง่าย วรรณกรรมเล่มนี้จึงเหมาะกับผู้อ่านทุกวัย ความสุขของกะทิ เป็นวรรณกรรมเยาวชนที่มีคุณค่าและมีความน่าสนใจหลายด้าน ประการที่หนึ่ง ความสุขของกะทิ เป็นวรรณกรรมที่มีข้อคิดที่ดีหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นการสอนให้มองโลกในแง่ดี และพอใจกับสิ่งที่ตนมีอยู่ ผู้เขียนได้สื่อความคิดนี้ผ่านตัวละครกะทิ ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่อง โดยให้กะทิเป็นเด็กหญิงที่เติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ แต่ไม่เคยรู้สึกอ้างว้าง หรือขาดความรักจากครอบครัวแม้แต่น้อย กะทิได้รับความรักและความเอาใจใส่จากตาข่ายและครอบครัวข้างหัวใจของกะทิเต็มเปี่ยมด้วยความสุข กะทิจึงไม่เคยคิดอยากที่จะไขว่คว้าความสุขจากสิ่งอื่นมาทดแทนความรักและความรู้สึกดีๆ ที่ครอบครัวคอยมอบให้ประการที่สอง ความสุขของกะทิ ใช้ภาษาที่เรียบง่าย แต่ให้ความรู้ลึกซึ้ง และกระทบใจผู้อ่านได้เป็นอย่างดี มีการบรรยายฉากและใช้โวหารเปรียบเทียบที่เห็นภาพชัดเจน สอดแทรกอารมณ์ขันไว้ในเรื่อง ประการที่สาม ความสุขของกะทิ เป็นหนังสือที่ประสบความสำเร็จทั้งยอดขาย และการประกวดรางวัล โดยได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน ประเภทนวนิยาย ประจำปี ๒๕๔๕ และได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศอีกหลายภาษา

ถนอมนวล โอเจริญ (๒๕๕๑) ศึกษาเรื่อง ความคิดสร้างสรรค์ในการถ่ายทอดวรรณศิลป์ และบริบททางวัฒนธรรม: กรณีศึกษาการแปล ความสุขของกะทิ จากฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาเยอรมัน ผู้วิจัยเปรียบเทียบฉบับแปลและต้นฉบับภาษาไทยตามประเด็นต่าง ๆ ประเด็นแรก ได้แก่ การถ่ายทอดวรรณศิลป์ วิเคราะห์ตามหัวข้อต่อไปนี้ ๑. ชื่อเรื่อง ผู้แปลคำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างผู้อ่านต้นฉบับกับผู้อ่านงานแปลในวัฒนธรรมของตน และคำนึงถึงการจูงใจผู้อ่านดังนั้น เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบจะเห็นได้ว่า ความสุขของกะทิ ฉบับภาษาเยอรมันไม่ได้ใช้ชื่อที่แปลว่าความสุขของกะทิ แต่ใช้ชื่อที่แปลว่า บ้านที่มีโอ่งสืบทกใบ คล้าย ๆ กับชื่อ

เรื่องที่ได้พูดถึงในเรื่อง ใต้แก้ว บ้านที่มีพ่อ ๔๐ คน ซึ่งเป็นผลงานเล่มหนึ่งที่ผู้อ่านชาวเยอรมันรู้จักดี ๒. มุมมอง ความสุขของกะทิ ได้จากมุมมองของตัวละครเอก เด็กหญิงกะทิ ผู้มีอายุราวเก้าปี เป็นการบรรยายให้เห็นภาพของตัวละครอื่น ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นอยู่หรือที่เกิดขึ้นรอบตัวผู้เล่าเรื่อง แม้กระทั่งคำพูดของตัวละครอื่น ก็จะถูกถ่ายทอดออกมาทั้งหมด แต่ไม่ได้อยู่ในรูปแบบคำพูดโดยตรง ส่วนประโยคโพรยที่ขึ้นต้นของแต่ละบทซึ่งอยู่ในรูปแบบคำพูดโดยตรงและอยู่ในเครื่องหมายอัฒประกาศที่ผู้แต่งใช้นำเรื่องเพื่อชวนให้ผู้อ่านติดตามว่าเกี่ยวข้องกับเนื้อหาของเรื่องทั้งหมดอย่างไร บางครั้งเป็นความคิดของตัวละครเอก บางครั้งเป็นประโยคกล่าวนำเนื้อความเป็นการบอกกล่าวความเป็นจริงในชีวิตทั่วไป และบางครั้งก็เป็นคำพูดของตัวละครที่เป็นแม่พูดกับกะทิ การถ่ายทอดข้อความดังกล่าวเป็นภาษาอังกฤษและภาษาเยอรมันเหมือนกันคือ ไม่ได้เป็นคำพูดโดยตรงที่อยู่ในเครื่องหมายอัฒประกาศเช่นเดียวกับภาษาไทย ๓. โครงเรื่องและแก่นเรื่อง แก่นเรื่องแสดงความรักและความผูกพันระหว่างแม่กับลูกสะทอนให้เห็นเด่นชัดในฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษและฉบับภาษาเยอรมันเช่นกัน ฉากที่สามารถเรียกน้ำตาจากผู้อ่าน ได้แก่ฉากการบรรยายภาพแม่ของกะทิที่กำลังคิดว่าตัวเองและกะทิติดอยู่ในอันตราย ๔. การนำเสนอตัวละคร ผู้เขียนมีเทคนิคในการนำเสนอตัวละคร โดยที่ไม่ต้องบรรยายตัวละครแต่ละตัวอย่างชัดเจน แต่ให้การดำเนินเรื่องและสิ่งแวดล้อมต่างๆ เผยทีละน้อยว่า ตัวละครแต่ละตัวมีลักษณะเป็นอย่างไร ๕. มิติสถานที่และมิติเวลา ผู้แต่งให้ความสำคัญแก่สถานที่หรือฉากในเรื่องมาก โดยสถานที่ที่นำเสนอแผ่ขยายความหมายของเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ดังกล่าวและสอดคล้องกับมิติเวลาจากปัจจุบันไปสู่อดีตและจากอดีตผ่านปัจจุบัน ไปสู่นาคตได้อย่างมีศิลปะภายใต้ตัวบทสั้น ๆ ๒๖ บท ซึ่งไม่รวมบทส่งท้ายอีกหนึ่งบท ผู้แต่งแบ่ง ตัวบทดังกล่าวออกเป็นสามช่วง แต่ละช่วงจะสื่อให้ผู้อ่านทราบเนื้อหาของเรื่องในมิติเวลาและสถานที่ที่ต่างกัน ๖. ลีลาการเขียนและสำนวนภาษา ลีลาการเขียนของงามพรรณ เวชชาชีวะใน นวนิยายเรื่อง ความสุขของกะทิ มีลักษณะดังนี้ “สวยงาม เรียบง่าย สั้น สะเทือนอารมณ์ เสร์ากินใจแต่ให้ความหวัง ใช้คำน้อย ไร้อารมณ์ สะอาด สะอาดและอบอุ่น” ผู้วิจัยพบว่าลีลาการเขียนต่างๆ ที่สร้างสรรค์ของผู้ประพันธ์พร้อมทั้งบทแปลภาษาอังกฤษและภาษาเยอรมันที่เด่นชัด ได้แก่ ลีลาการเขียนแบบบรรยายที่ใช้ประโยคสั้นและเรียบง่าย การใช้ภาพพจน์ ลีลาการเขียนที่สะเทือนอารมณ์ และระดับภาษา ในด้านการถ่ายทอดบริบททางวัฒนธรรมไทย ความสุขของกะทิ สะท้อนภาพวัฒนธรรมไทยในหลายแง่มุม ไม่ว่าจะเป็นวิถีชีวิตของคนไทยในเมืองใหญ่หรือชนบท ที่อยู่อาศัยที่ทันสมัยในเมืองและที่มีลักษณะโบราณของไทยในชนบท อาหารการกินซึ่งรวมทั้งวิธีประกอบอาหารและประเภทของอาหาร รวมทั้ง พิษพันธุไม้และสัตว์ประเภทต่าง ๆ ยิ่งไปกว่านั้นความสำคัญของพุทธศาสนาที่มีส่วนหล่อหลอมวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทย ตั้งแต่เกิดไปจนตายได้ปรากฏอยู่ในการบรรยายและการดำเนินเรื่องตลอด

วัลยา วิวัฒน์ศร (๒๕๕๑) ศึกษาเรื่อง ความคิดสร้างสรรค์ในการถ่ายทอดวรรณศิลป์และบริบททางวัฒนธรรม: กรณีศึกษาการแปล ความสุขของกะทิ จากฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาฝรั่งเศส ในแง่มุมมอง แก่นเรื่องและโครงเรื่อง ตัวละคร มิติสถานที่และมิติเวลา ผู้วิจัยพบว่า ผู้ประพันธ์นวนิยายเรื่อง ความสุขของกะทิ ใช้มุมมองแบบพรรณนะไว้ขอบเขต เล่าเรื่องผ่านสายตาและความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอกกะทิ เด็กหญิงวัย ๘ ขวบ นำเสนอแก่นเรื่องที่เป็นความรักและความผูกพันระหว่างแม่ลูก อีกทั้งการค้นหาคิดของตัวละครเอกเพื่อความเข้าใจและการตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตในอนาคต ผู้ประพันธ์ผูกโครงเรื่องผ่านมิติ ๓ สถานที่หลัก ได้แก่ บ้านริมคลอง บ้านชายทะเล และบ้านกลางเมือง และผ่านมิติเวลาที่เกี่ยวกับของกะทิ ได้แก่ ชีวิตประจำวันของกะทิที่บ้านและที่โรงเรียนช่วงเปิดเทอม ช่วงเวลาที่ไปหาแม่ และช่วงเวลาที่ค้นหาคิดในช่วงปิดเทอมใหญ่ เรื่องนี้นอกจากเด่นในด้านมุมมองแล้ว ยังโดดเด่นในด้านของรูปแบบเป็นพิเศษ ผู้ประพันธ์ใช้รูปแบบช่วยสร้างเนื้อหาซึ่งสอดคล้องกับโครงเรื่อง ปรากฏในการแบ่งนวนิยายออกเป็น ๒๖ บท ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ช่วง แต่ละช่วงตั้งชื่อโดยอาศัยสถานที่ ช่วงแรก (บทที่ ๑ - ๕) ให้ชื่อว่าบ้านริมคลอง ช่วงที่สอง (บทที่ ๑๐ - ๑๘) ชื่อ บ้านชายทะเล ช่วงที่สาม (บทที่ ๑๕ - ๒๖) ชื่อบ้านกลางเมือง การแบ่งเป็นบทและเนื้อความจบในแต่ละบท เอื้อให้ผู้แต่งข้ามมิติสถานที่และมิติเวลาได้ เรื่องดำเนินต่อ ผู้อ่านได้รู้จักเด็กหญิงกะทิตัวละครเอกในสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ตามฉากและเวลาที่เปลี่ยนไป อีกทั้งได้รู้จักตัวละครอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับกะทิหรือที่กะทิได้ไปรู้จัก

นัทธนัย ประสานนาม (๒๕๕๑ : ๗๗ - ๗๘) ศึกษา “ความสุขของกะทิ การเขียนของผู้หญิงในร่างแหอำนาจของผู้ชาย” ผู้วิจัยพบว่าเรื่อง ความสุขของกะทิ และตอน “ตามหาพระจันทร์” ตัวละครผู้หญิงในสายตาของงามพรรณคณเหมือนจะเป็นผู้หญิงยุคสมัยใหม่ที่สลัดตัวออกจากการควบคุมของผู้อื่น สามารถมีความคิดและสิทธิในการตัดสินใจของตัวเอง แต่เมื่อพลิกไปอ่านอีกครั้ง จะสังเกตว่าตัวละครหญิงทั้งหลายยึดถืออารมณ์เป็นที่ตั้ง ถึงแม้จะไม่ถึงขนาดที่มีแต่ไร้เหตุผล และยังมีสิทธิแสดงอารมณ์ออกมาได้มากกว่าผู้ชาย ผู้ชายจะยึดถือเหตุผลเป็นหลัก แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ชายจะไม่มีน้ำใจไม่เข้าใจผู้หญิง แค่อึดอึดเอาไว้ในใจ ในด้านคุณธรรม ตัวละครผู้หญิงในเรื่องมีลักษณะไม่ธรรมดา กะทิเติบโตเป็นคนดี มีน้ำใจ แม่ของกะทิรักเดียวใจเดียว พี่สตั้มมีความรู้สึกละอายเมื่อทุกคนรู้ความจริง น้ำฉา อาจารย์รัตริ ยาย เป็นคนที่มีคุณธรรมทั้งหมด ผู้วิจัยมีความเห็นว่าคุณธรรมที่ตัวละครผู้หญิงแสดงออกมาเป็นสิ่งที่ประกอบสร้างผ่านอำนาจของผู้ชายเป็นใหญ่ งานเขียนชิ้นนี้จึงเป็นงานเขียนที่มีชั้นเชิงในการสร้างสรรค์มาก

จากงานวิจัยข้างต้นพบว่า มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับนวนิยายเรื่อง ความสุขของกะทิ และฉบับที่แปลเป็นภาษาต่างประเทศ ในด้านกลวิธีการเขียนเรื่อง เช่นในหัวข้อ การตั้งชื่อเรื่อง โครงเรื่อง การสร้างตัวละคร ฉากและบรรยากาศ ลีลาการใช้ภาษา มุมมอง เป็นต้น และด้าน

แนวคิดที่เกี่ยวกับด้านครอบครัว การดำเนินชีวิต ประเพณีวัฒนธรรม เป็นต้น ถึงแม้ว่าจำนวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะมีน้อย แต่ทั้งหมดนี้ก็สามารถนำมาเป็นแนวทางที่ดีซึ่งจะช่วยให้การศึกษากลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุด ความสุขของกะทิ ในครั้งนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น

